

Pr. prof. Adrian Chiagă
Prof. Cristina Chiagă

EROII CREDINȚEI

*Povestiri și întâmplări de folos
din viețile sfinților mărturisitori
canonizați în anul 2025*

Cuprins

Precuvântare	5
Mai este posibilă sfințenia în zilele noastre?	11
Rugul aprins	15
<i>Totul în jurul său era lumină</i>	21
Spre Tabor	27
Teologul iubirii dumnezeiești	32
Părintele sărmanilor	37
Farul din Lainici	48
Zian	54
<i>Sfântul Ardealului</i>	57
Olarul de suflete	68
<i>Ce iese din mâinile olarului</i>	72
Cu oile pe izlaz	77
<i>Mânca-v-ar Raiul!</i>	85
Un Serafim printre noi	86
Unul care merită cinste	91
<i>O pagină de pateric</i>	94
Slujitorul Cuvântului	98
De ați avea credință cât un bob... ..	101

Apostolul moșilor	103
Fericiți cei prigoniți	116
<i>Minunile credinței</i>	121
Izvorătorul de mir	125
Mucenicul iubitor de patrie	129

Distribuție:
S.C. Egumenița S.R.L.
tel./fax: 0236-326.730
e-mail : editura@egumenita.ro
www.egumenita.ro

moșteni. Și mulți dintâi vor fi pe urmă și cei de pe urmă vor fi întâi¹.

Volumul de față nu se dorește a fi o biografie a sfinților recent canonizați, nici o carte științifică, documentată, din care să reiasă sfințenia lor. El dorește doar, prin consemnarea câtorva crâmpoșe din viețile acestor minunați sfinți, să arate că sfinții sunt adevărații eroi ai credinței, dar totodată modele autentice de urmat pentru noi toți.

Pr. Prof. Adrian Chiagă

¹ Pericopa evanghelică din duminica I după Rusalii (a Tuturor Sfinților).

Rugul Aprins

Părintele Sofian Boghiu s-a născut pe 7 octombrie 1912, în Basarabia, pe atunci parte a Imperiului Rus, în satul Coconești Vechi, raionul Bălți, ca al treilea copil al unei familii de țărani credincioși. Din botez a primit numele Serghei. „A fost bătrân de când era copil”. I se spunea „copilul bătrân”. De ce? Pentru că era foarte cuminte, tăcut, lipsit de viclesug, nu își dorea întâietate, era ascultător și înțelept. Făcea tot ce-i spuneau mai-marii lui. Nu s-a contrazis niciodată cu cineva.

La vârsta de numai 14 ani Serghei a intrat ca frate la Schitul Rughi din Soroca², în toamna anului 1926. Înzestrat cu o voce deosebită, intră apoi la școala de cântăreți bisericești de la Mănăstirea Dobrușa-Soroca, apoi este trimis la Seminarul monahal de la Mănăstirea Cernica – unde îi va avea printre colegi pe Patriarhul Teoctist Arăpașu, pe Gherasim Cristea, Arhiepiscopul Râmnicului, și pe părintele Arhimandrit Grigorie Băbuș –, pe care-l absolvă în anul 1940.

În timpul studiilor liceale, este deja tuns în monahism, chiar de marele Praznic al Nașterii Dom-

² Mănăstirea Rudi (în trecut cunoscută și ca Mănăstirea Rughi) actualmente este cunoscută ca o mănăstire de călugărițe din nordul Republicii Moldova, aflată pe malul Nistrului, la o distanță de 15 km de orașul Otaci.

nului, în anul 1937. Primește acum numele Sofian. În anul 1939, de praznicul Schimbării la Față, este hirotonit diacon de către Episcopul Hotinului, Tit Simedrea, în Catedrala Episcopală din orașul Bălți.

Rușii ocupă iarăși Basarabia, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Părintele Sofian, alături de părintele stareț și ceilalți viețuitori, se refugiază la mănăstirea Căldărușani, lângă București.

În sufletul său mare mai era loc și de alte daruri. Duhul Sfânt l-a înzestrat și cu darul picturii. Cu binecuvântarea duhovnicului s-a înscris și la Academia de Belle Arte din București, secția Artă Decorativă, devenind la absolvirea ei, în 1945, pictor licențiat. Paralel, între anii 1941-1945, urmează și cursurile Facultății de Teologie, obținând licența în anul 1946, cu lucrarea „Chipul Mântuitorului în iconografie”.

De măreția darului său, dacă nu ar vorbi oamenilor, ar glăsuși pereții bisericilor pictate de el: Schitul Darvari (1964 și 1993), Mănăstirea Agapia (1970), Mănăstirea Deir-El-Harf – Liban (1971), Mănăstirea Radu-Vodă – București (1973), Catedrala din Homs – Siria (1978), Biserica din Hama – Siria (1979).

În data de 15 aprilie 1945, în Duminica Sf. Ioan Scărarul, este hirotonit preot pe seama Mănăstirii Antim din București. Cu timpul, mănăstirea depindea de el ca administrație, ceilalți erau numai cu poruncile. Starețul nici nu știa ce se întâmplă la Antim. Părintele Sofian făcea totul: se ocupa de masă, era cu organizarea, cu vizitele înalte, cu tot ce era important în viața mănăstirii. Prin felul său de a fi în toate smerit, dar și erudit în același timp,

avea să stârnească admirația atâtor intelectuali din Universitatea București și nu numai. Aceștia veneau special la Antim pentru a sta de vorbă cu părintele.

Preocupările tinerilor intelectuali erau cele ce țineau de trăirea launtrică și rugăciunea inimii: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!”. Vorbeau despre această rugăciune și o puneau în practică. În fiecare duminică se țineau conferințe duhovnicești. În 1945, părintele Sofian este marcat de vizita la Antim a preotului celib Ioan Kulâghin, duhovnicul Mitropolitului Nicolae al Rostovului, refugiat din Rusia. Părintele Ioan venea cu un nou suflu duhovnicesc. A fost rugat să mai treacă pe la Antim. Vizitele au început să se îndesească, până au ajuns săptămânale. Duhovnicul rus avea să-i învețe pe călugări și pe intelectualii ce veneau la Antim tainele rugăciunii inimii.

În urma acestor discuții, mai apoi conferințe, un grup format din Sandu Tudor (venise la Antim ca frate, să ajute la restaurarea mănăstirii), Vasile Voiculescu, Alexandru Mironescu, Gheorghe Dabija, Anton Dumitriu, Paul Sterian, ajutați de starețul Mănăstirii, pr. Vasile Vasilachi, avea să transmită o cerere către Patriarhul Nicodim, în care solicită binecuvântarea acestuia pentru funcționarea Asociației Culturale „Rugul Aprins al Maicii Domnului”. De ce acest nume? Mitropolitul Antonie Plămădeală ne oferă următoarea explicație³: „Se știe că termenul

³ Antonie Plămădeală, *Rugul Aprins*, Arhiepiscopia Sibiului, 2002, disponibil la <https://www.marturisorii.ro/>

Îl găsim în Vechiul Testament. Era un rug pe care l-a văzut Moise în pustie. Acesta ardea, dar nu se mistuia, adică nu se termina de ars și nu prefăcea rugul în cenușă. Așadar, dintr-odată, simbolul duratei creștine chiar sub foc, sub focul nenorocirilor venite peste poporul român din Răsăritul ateu, în cazul nostru. Esența de principiu a *Rugului Aprins* aceasta a fost: îndumnezeirea omului prin rugăciunea continuă a numelui lui Iisus⁴.

Arhimandritul Roman Braga adaugă următoarele⁴: „Denumirea de *Rugul Aprins* a fost aleasă nu numai pentru că este un simbol clasic al Maicii Domnului, ci, mai ales, pentru că Maica Domnului este tipul rugăciunii perfecte, pentru că, în ea, «ca niciodată, inima omului, cu inima Domnului, au bătut și bat laolaltă» (Acatistul *Rugului Aprins*, Condac 8). În rugăciune, omul intră în ritmul Dumnezeirii, în el bate pulsația Duhului Sfânt. Criza omului modern este aritmia”.

În 1948, asociația „*Rugul Aprins* al Maicii Domnului” a fost scoasă în afara legii, odată cu toate asociațiile religioase, iar întâlnirile de la Antim au fost suspendate. Pentru o vreme, acestea au continuat, însă într-un soi de clandestinitate. Ușor-ușor aceste întâlniri s-au stins. Dar ecoul lor a rămas.

[wp-content/uploads/2016/11/Rugul-aprinsAntonie-Plama-deala.pdf](https://www.candelarugulaprin.ro/wp-content/uploads/2016/11/Rugul-aprinsAntonie-Plama-deala.pdf), accesat la data de 14.06.2025.

⁴ Arhimandrit Roman Braga, *Rugul Aprins*, Lumină Lină, Mai 1991, disponibil la <https://www.candelarugulaprin.ro/rugul-aprins-arhimandrit-roman-braga-%e2%80%a02015/>, accesat la data de 15.06.2025.

Chiar dacă nu mai se întâlneau membrii grupului, comuniștii, cu o ferocitate extremă, aveau să aresteze preoții și intelectualii „*Rugului Aprins*”. Arhimandritul Roman Braga povestea ulterior că 16 clerici și mireni ce formau lotul „*Rugul Aprins*”, intelectuali ai vremii, au fost arestați în 1958 de autoritățile comuniste. „După un an de anchetă, am fost aduși într-o sală a Tribunalului Militar din București: Marele Teolog, Părintele Profesor (Sfântul) Dumitru Stăniloae, Ieroschimonahul Daniil (Sandu Tudor), Arhimandritul Benedict Ghiuș, Arhimandritul Sofian Boghiu, Arhimandritul Felix Dubneac, Ieromonahul Adrian Făgețeanu, Profesorul Universitar Alexandru Mironescu și fiul său, Șerban (care trăiește astăzi în Elveția), Doctorul și Poetul Vasile Voiculescu, Doctorul Gheorghe Dabija și alți câțiva de care nu-mi mai amintesc acum. A fost o parodie de proces, cu uși-le încuiate, deoarece au fost rostite, pentru martori, numele unor oameni din guvern, cum era Athanase Joja, de exemplu, și despre care Securitatea nu ar fi vrut să se vorbească în acea situație.

Procurorul a început prin a ne acuza că am vrut să-i ardem pe rug, făcând aluzie la denumirea societății *Rugul Aprins*. Apoi am fost învinuiți că ne adunam și comentam texte dușmănoase la adresa Regimului, din Sfinții Vasile cel Mare, Ioan Scărarul și Grigorie de Nyssa. Nu spun că era o ignoranță a procurorului, ci mai degrabă un cinism diabolic, specific comuniștilor. Pedepsele au fost mari: Ieroschimonahul Daniil a fost condamnat la 25 de ani de muncă silnică pentru practica rugăciunii inimii

și a murit în închisoarea Aiud ca martir. Nu trebuie să uităm că mulți și-au dat viața în acest regim de teroare, nu pentru politică, ci pentru Dumnezeu”⁵.

În închisoare, părintele era tăcut, smerit, dar în același timp foarte vesel. Ajuta pe oricine. Asta dădea sens vieții Părintelui. Să fie de folos celorlalți. Viața în temniță a fost povestită chiar de părintele Sofian:

„Astfel, lipsa totală de libertate, zăvorât pe dinafară de paznic, într-o celulă mică cu mai mulți, între care bătrâni și bolnavi, cu paturi suprapuse, cu tineta deschisă, în care fiecare își făcea necesitățile mari și mici, cu aerul infect, cu miros de closet, cu becul aprins zi și noapte și mereu supravegheat prin vizetă, ca nu cumva să surprindă pe cineva făcând ceva. Se ciocănea în perete cu alfabetul Morse, ca să afle câte o știre sosită din afară, de la cei de curând intrați în penitenciar. Alții dau pe talpa bocancului cu spumă de săpun, apoi, cu un bețișor, scriau câte un text: o rugăciune ori un cuvânt din Biblie. Mâncarea, puțină, slabă și mizerabilă, lipsa de aer, nemișcarea făcuse din bieții deținuți niște ființe albe-albăstrui, ca niște stafii, slăbiți pe dinafară, dar tari pe dinlăuntru, cu nădejdea că nu vom muri în această necropolă a Aiudului.

După 4 ani de viață de celulă, într-o bună zi, cu-leși de prin celule, s-a umplut cu noi o dubă mare și,

⁵ Ștefan Bosomitu. *Povestea lotului „Rugul Aprins”*, disponibil la <https://stefanbosomitu.wordpress.com/2013/08/05/povestea-lotului-rugul-aprins/>, accesat la data de 17.06.2025.

încuiați pe dinafară, am fost transportați la colonia Salcia din Bălțile Brăilei. Eram mulți. Mai târziu am aflat că eram o mie de deținuți. Dintre noi, o sută eram preoți.

În baraca lungă și largă, cu paturi suprapuse pentru o mie de oameni, cu tinete deschise, în timpul nopții aerul devenea greu de respirat. Aveam bucuria că în ziua următoare, la muncă, vom respira din nou aer curat”⁶.

Totul în jurul lui era minune

„Dacă ați fi fost în preajma lui, ați fi văzut că totul era minune. Că el însuși era minune. Aveam senzația că prezența lui acoperă tot Bucureștiul și-l ocrotește”⁷, povestea o ucenică a părintelui Sofian Boghiu.

Ce-i făcea pe oameni să vadă minuni în jurul părintelui? În primul rând smerenia, apoi pacea interioară pe care reușea să o transmită și celui de lângă el. Multe din întrebările interioare se clarificau doar privind-l. Se spune că, numai privind-l, un

⁶ <https://www.marturisorii.ro/2016/01/26/marturisi-re-a-parintelui-sofian-boghiu-despre-anii-de-temnita-cu-pa-rintele-ceresc-in-pace-la-inchisoare/>, accesat la data de 18.06.2025.

⁷ „Umplea orice durere a ta cu prezența lui”, în *Amintiri despre altfel de minuni contemporane ale Sf. Sofian de la Antim*, disponibil la <https://basilica.ro/umplea-orice-durere-a-ta-cu-prezența-lui-amintiri-despre-altfel-de-minuni-contemporane-ale-sf-sofian-de-la-antim/>, accesat la data de 18.06.2025.

cetățean străin s-a convertit la Ortodoxie. Cei apropiați, mai ales după Revoluție, îl asemănau atât din punct de vedere fizic, cât și duhovnicește, cu marele sfânt rus Serafim de Sarov. E cunoscut faptul că Sfântul Serafim a stat o mie de zile pe o stâncă, pentru a resimți în sufletul său prezența Duhului Sfânt. Marele duhovnic rus sfătuia: „Dobândește pacea, și mii de oameni din jurul tău se vor mântui. Atunci când un om se află într-o stare de pace a minții, el poate de la sine să le ofere celorlalți lumina necesară luminării rațiunii”⁸. Tocmai în aceasta consta minunea săvârșită de Părintele Sofian, că într-adevăr cei din jurul său se schimbau duhovnicește.

Mulți din cei ce se întâlneau cu părintele povesteau că după ce vorbeau cu el nu le mai păsa de necazul, suferința sau boala lor. Se simțeau liniștiți și împăcați cu starea în care erau, fără să-și mai dorească vindecarea sau scăparea din ispitele ce-i cuprinsese. Simțeau că nu mai sunt singuri în suferință și că părintele suferă cu ei, că împarte cu ei necazul lor.

O tânără de 24 de ani, ce terminase facultatea cu rezultate bune, a venit plângând la părintele Sofian. Un doctor vestit, director de spital, i-a dat o scrisoare medicală cu un diagnostic îngrozitor: orice efort intelectual va atrage un dezastru.

⁸ Sfântul Serafim de Sarov – Dobândește pacea, și mii de oameni din jurul tău se vor mântui, disponibil la <https://manastireasuruceni.md/sfintii-parinti-ne-invata/sfantul-serafim-de-sarov-dobandeste-pacea-si-mii-de-oameni-din-jurul-tau-se-vor-mantui.html>, accesat la data de 22.06.2025.

– De acum răspund eu de tine.

Tânăra s-a liniștit. Paradoxal, a primit ascultarea de a mai face o facultate. Totul se deschidea în fața ei. Învăța cu mare ușurință. Cu nesfârșită răbdare, în lunile ce au urmat, părintele i-a vindecat și sufletul.

Orice veți cere de la Tatăl în numele Meu El vă va da (Ioan 16, 23). Mântuitorul ne încredințează că ne răspunde în chip minunat la orice rugăciune făcută cu putere și spre folosul nostru duhovnicesc sau al celorlalți. Acest lucru nouă ni se pare ireal. De ce? Pentru că nu avem credință nici măcar „cât un bob de muștar”. Nu astfel stau lucrurile când vorbim despre „prieteniile lui Dumnezeu”. Cu siguranță, prietenul cel bun nu te va refuza la nevoie. De aceea, minunile săvârșite de sfinți (mai corect spus, de Dumnezeu prin mijlocirea sfinților) sunt lucruri firești, absolut normale pentru o relație de prietenie vie dintre Dumnezeu și sfântul respectiv sau omul care merge pe calea sfințeniei, în viață fiind.

Și în viața părintelui Sofian găsim un episod în care sfântul a reușit să întoarcă un suflet din ghearele morții. O doamnă, fiică duhovnicească a Părintelui Sofian, era căsătorită legitim cu un englez. Bineînțeles, înainte de Taina Cununiei, domnul respectiv trecuse, din convingere, prin botez la Ortodoxie. Dar iată că respectivul, printr-o întâmplare nefericită, ajunsese în comă. Medicii ridicau din umeri. Nimic nu se mai putea face. Ultima soluție era scoaterea sa de pe aparate. Cuprinsă de durere, soția, mamă a trei copii botezați de Părintele Sofian, îl